

## Xampany i conyac

L'adaptació dels mots d'origen estranger que es van incorporant incessantment a un idioma —al nostre, per exemple—, no sempre presenta, quant a la forma que han de revestir, els mateixos problemes. En el cas de noms com ara xampany i conyac, manlevats al francès, es pot dir que no n'ha presentat cap. D'una manera ben natural i espontània, partint de la pronunciació originària, es van adaptar a la nostra morfologia amb una forma que el diccionari va recollir i va admetre com a bona, sense que pugui suscitar cap mena de dubte ni de vacil·lació.

Amb tot, algú no deixa de formular les seves objeccions sobre aquestes paraules, com ara la que s'expressa en una carta rebuda a la redacció del diari, sobre la forma xampany, a la qual, el seu autor, preferiria la de vi espumós. Al·lega, especialment, les limitacions que en l'ús de la paraula xampany imposen els tractats comercials. És ben cert que els convenis internacionals sobre les denominacions d'origen limiten rigorosament la utilització comercial dels termes «champagne» i «cognac» als productes originaris de les regions designades amb aquests noms, i que la limitació deu ésser extensiva a les seves adaptacions a altres idiomes. I és així que els nostres conyacs s'han de comercialitzar sota la denominació de «brandy» i els nostres xampanyes sota la de «vi espumós». Però la força imperativa d'aquests convenis no passa d'aquí, del terreny comercial. El llenguatge comú no s'hi subjecta, depèn de lleis d'una índole molt diferent. Tots els especialistes tendeixen a precisar estrictament la seva pròpia terminologia, però mai no ha privat que el llenguatge es desenvolupés lliurement, segons unes lleis pròpies i segons els camins que li marquen, cadascú pel seu cantó, els lingüistes, els escriptors i la massa parlant. En aquest cas que tots coincideixen, qui ens privarà de parlar del conyac de Vilafranca del Penedès o del xampany de Sant Sadurní d'Anoia?